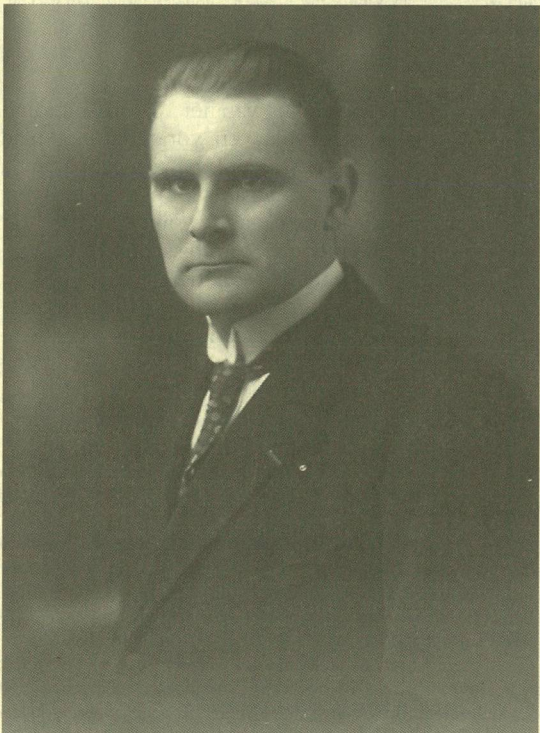

BLANCQUAERT, Edgard (Opdorp 20 juni 1894 – Mariakerke 29 september 1964).

Volgde middelbaar onderwijs te Mechelen, hoger onderwijs te Gent en, na onderbreking door de oorlog, te Brussel en werd er in 1919 doctor in de Germaanse filologie op het proefschrift *Het Opdorpsch dialect*. In 1925 werd Blancquaert benoemd tot docent in de faculteit van de letteren en wijsbegeerte aan de Rijksuniversiteit Gent (RUG); op 4 maart 1930 tot gewoon hoogleraar. Van 1945 tot 1947 was hij rector, vanaf 1 januari 1952 beheerder-inspecteur en vanaf 1 oktober 1954 regeringscommissaris bij de RUG. Blancquaert was tevens lid van de Koninklijke *Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde* sedert 1935; doctor honoris causa aan de universiteit te Rijsel; emeritus sedert september 1957 en begin 1939 als technocraat enkele dagen minister van openbaar onderwijs.

Als hoogleraar breidde Blancquaert de sectie neerlandistiek aan de vernederlandste RUG verder uit, onder meer door de stichting van de vakken dialectologie en fonetica. Hij stichtte het Belgisch Interuniversitair Centrum voor Neerlandistiek.

Als lid van de Nederlands-Belgische Spellingcommissie en van de Woordenlijstcommissie (in 1950 als voorzitter van de Belgische Afdeling) werkte hij mee aan de totstandkoming van de zogenaamde

De taalkundige en Gentse hoogleraar (1930) Edgard Blancquaert breidde de sectie neerlandistiek aan de Gentse universiteit uit en ijverde voor de nieuwe spelling, onder meer met zijn werk "Praktische uitspraakleer van de Nederlandsche Taal" (1934). (AMVC)

nieuwe spelling, een constante zorg van de Vlaamse ontvoogdingsstrijd. Zijn *Praktische Uitspraakleer van de Nederlandse Taal* (eerste druk in 1934, achtste druk in 1969 met een voorbericht door Willem Péé, zijn opvolger te Gent) was voor de verbreiding van het **Algemeen Beschaafd Nederlands** in onze gewesten van het grootste belang. Met dat werk gaf hij de Vlamingen een houvast voor een algemeen 'beschaafde' uitspraak. De in zijn werk beschreven uitspraak heeft als model gediend voor het middelbaar en normaal onderwijs en de meeste boekjes over uitspraak voor het lager onderwijs steunen erop. Door zijn grote kennis van de Vlaamse dialecten wist Blancquaert met welke uitspraakmoeilijkheden de Vlamingen te kampen hadden.

Hij droeg bij tot de vernederlandsing van de Belgische wetteksten in de schoot van de commissie ad hoc bij de ministeries van justitie en binnenlandse zaken. Blancquaert stelde in 1947 het *Verslag over de Enquête van het Vermeulen-Fonds* op en werkte aldus mee aan de herleving van de V.B. na de Tweede Wereldoorlog. Voor de oorlog had hij zich verzet tegen het **Vlaamsch Nationaal Verbond** (VNV) dat volgens hem een fascistische bedreiging vormde. Hij was lid van het Waakzaamheidscomité van antifascistische intellectuelen en ondertekende in 1939 een open brief aan de Gentse burgemeester om een VNV-optocht te verbieden.

LITERATUUR: *Album Edgard Blancquaert*, 1958 (met een exhaustieve bibliografie); – *Rijksuniversiteit te Gent. Liber memorialis 1913-1960*, I, 1960; – 'Aan Edgard Blancquaert bij zijn 70e verjaardag', in *Taal en Tongval*, jg. 16, nrs. 2-3 (1964); – 'Rouwhulde uitgesproken door Eerw. Pater Stephanus Axters', in *Jaarboek van de KVATL* (1965), p. 260-261.

RENÉ HAESERYN* EN BRUNO DE WEVER